

Ara vinc, xicona.

Un relat de: [David Gómez Simó](#)

El poble encara en va ple dels fets que succeïren el matí en què va morir la Roser de Can Cirera, i això que ja han passat un munt d'anys. Però, és que aquell matí en Ramon, el seu marit, amb més de vuitanta anys complets feia poc, va baixar com cada dia a quarts de vuit fins al poble a buscar el pa i unes ensaïmades per esmorzar. Com cada dia, va aturar-se a parlar amb en Cisco del "colmadu" i amb en Tomàs que anava a collir a l'hort; la Teresina escombrava el portal i el va saludar com si res: *Bon dia Ramon, records a la Roser, que fa dies que no la veig!*

Quan va arribar a casa, en Ramon va sorprendràs de no olorar el perfum del cafè que sempre preparava la seva dona. Estranyat, va atansar-se fins a la cambra on l'havia deixat dormint una mica més. La Roser encara era al llit, semblava adormida amb aquell lleu somriure tan característic d'ella, tan sols que no respirava. En Ramon va acariciar-li el front i fent el cor fort va dir: *Ara vinc, xicona*. Llavors, va sortir de l'habitació i va trucar als nens – en Ramon i en Lluís – i a la nena – la Rosa – perquè vinguessin enseguida que la mare havia marxat per sempre i calia acomiadar-se.

Els fills arribaren en poc més d'una hora. Havien deixat la feina, les obligacions, per córrer al costat del pare. La primera a entrar a la cambra va ser la Rosa que s'aturà en sec i deixà escapar un xiscler d'emoció abans de trontollar i caure en braços dels seus germans que venien darrere, doncs, estirats en el llit hi havien els seus pares, abraçats com els havien vist tantes vegades: la mare somrient, els llavis del pare a tocar de les galtes d'ella en un bes suau i tendra. *Ara vinc, xicona*, creu tothom que va dir-li, com deia sempre, per després seguir-la enamorat.

El poble encara en va ple dels fets que succeïren el dia en què van morir La Roser i en Ramon de can Cirera, i això que ja han passat un munt d'anys, però és que no hem tornat a tenir un dia igual.